



Illustration: BenHaman © Midjourney

Den ubegribelige jomfrufødsel

Det er ikke specielt unaturligt at blive født under samme unaturlige forhold, som Jesus gjorde, da han blev født i en stald julenat. Men det er særdeles unaturligt, at der aldrig har været nogen mand, som var det lille barns biologiske far.

I den kristne kirke bekendes det, at Jesus er undfanget ved Helligånden og født af jomfru Maria. Mange har det vanskeligt med denne del af trosbekendelsen. Maria kunne heller ikke begribe, hvordan det kunne gå til, at hun kunne blive gravid uden en mand.

Det, som alligevel gør det muligt at acceptere, at jomfrufødsels har fundet sted, er, at Gud står bag.

Guds skaberevner har ingen grænser, derfor kan alt ske. Maria blev da også mindet om, at intet er umuligt for Gud.

Det paradoks, at verdens skaber har været et menneskefoster, er dog umuligt at fatte. Selv dem, der hørte til inderkredsen omkring Jesus, fattede ikke, at han både var den almægtige Gud og et menneske som dem selv.

Det blev dog klart for dem, da Jesus opstod fra de døde påskemorgen. Opstandelsen bevidner, at han var den, han sagde, han var, nemlig Guds søn. Dermed bekræfter opstandelsen også, at den ubegribelige jomfrufødsel rent faktisk har fundet sted.

Søren Juul Skovenborg



Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK
70 300 150
Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store



jesusnet.dk



Læs mere om Jesus på: jesusnet.dk/jesus

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.
ISSN 0901-2362 - 124. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,
tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Ben Haman



Foto: Mette Ingemannsen

Som at få en varm krammer af Gud

En oplevelse til en dåbsgudstjeneste gjorde Nanna Porsmose nysgerrig efter at vide mere om kirke og kristendom ▶

Nanna og hendes kæreste var inviteret til dåbsgudstjeneste og dåbsfest, men da deres datter blev syg, tog Nanna alene af sted.

»Jeg var kommet alt for sent ud ad døren og sad alene på en bænk bagerst i kirken. Som altid var det kirkelige noget, der skulle overstås for at komme videre til festen. Men nu sad jeg der og kunne lige så godt lytte til præsten. Det handlede om at give slip på sine bekymringer og om at være elsket, som den man er.«

Hele kroppen slappede af

Nanna kan stadig have svært ved at forklare, hvad der skete, mens hun lyttede. Men hun husker følelsen.

»Jeg mærkede det fysisk som en følelse af en vind eller en bølge af varme. Det føltes som at få en virkelig omsorgsfuld krammer. Jeg mærkede ikke fysisk krammet, men jeg mærkede varme og følelsen af at græde ud hos én, man holder af.«

Som ung voksen havde Nanna det ikke let. Konstant oplevede hun at dykke mentalt. Ofte mødte hun den holdning, at »nu skulle hun tage sig sammen«. Ingen sagde: »Læg dig ned og pas på dig selv.«

Nu gav alle hendes spændinger sig, og hele kroppen slappede af.

»Jeg mistede al kontrol, men det var et fantastisk kontroltab at give slip på tankemylderet, bekymringerne og følelsen af ikke at være god nok.«

Brikker faldt på plads

Da Nanna kom hjem, blev hun nysgerrig efter at undersøge det med kristendom og kirken lidt nærmere. Hun fandt husets eneste bibel – datterens børnebibel: *Sigurd fortæller bibelhistorier* – og forundret fandt Nanna svar på spørgsmål, hun havde taget med sig fra barndommen.

»Allerede da jeg læste om, at 'Gud skabte mennesket til at herske over dyrene', faldt der nogle brikker på plads.«

I Bibelen er der også en fortælling, hvor nogle tjenere bliver betroet forskellige talenter. Deri fandt Nanna flere svar.

»Jeg begyndte at forstå, at Gud har skabt hver enkelt helt unik, helt som sin egen. Der var så mange forklaringer, jeg

havde søgt efter og manglet.«

Tvivlende begyndte Nanna at tage til gudstjeneste i den lokale folkekirke. Hver gang oplevede hun at blive rørt af præstens ord, og hun kunne lide at komme i kirken, men kristen ville hun ikke kalde sig selv.

»Jeg var overbevist om, at der var en liste af ting, man skulle leve op til for at være velkommen i et kristent fællesskab. Særligt fordi jeg var en ugift mor, tænkte jeg, at jeg aldrig ville være velkommen. Men jeg manglede det virkelig, for jeg havde ingen familie eller venner, som troede på det.«

Gik glad hjem

Under trøjen bar Nanna i al hemmelighed et lille dagmar-kors, som ingen skulle se. Hun fortalte helst heller ikke, at hun gik i kirke. Efter et halvt års tid med kirkegang tog hun dog mod til sig og skrev et facebookopslag til siden Kristne Unge DK, for at finde nogen at dele troen med.

»Jeg troede, folk ville være ligeglade, men jeg fik de vildeste positive reaktioner på opslaget og omkring 100 kommentarer inden for en halv time.«

Nanna blev inviteret med til et møde i et kristent ungdomsfællesskab, som hørte under foreningen Luthersk Mission, og oplevede der, for første gang, at personlig tro og følelser var noget, man kunne dele offentligt.

»En ung mand stillede sig op foran alle for at dele et bibelvers og de tanker og følelser, han havde omkring det vers. Jeg blev totalt blæst bagover. Han var så modig!«

Nanna kontaktede præsten i Luthersk Missions lokale kirke. Igen forventede hun at blive afvist, da hun i sine egne øjne ikke var en »rigtig« kristen og tilmed var en ugift kvinde med et barn uden for ægteskabet. Svaret fra præsten var et stort tillykke og en invitation til den næste gudstjeneste.

Nanna og datteren mærkede folks interesse. Hun gik glad hjem og vendte tilbage igen og igen.

»Den omsorg, jeg mærkede gennem præstens ord i folkekirken, begyndte jeg at mærke fra mennesker, som havde omsorg for mig. Jeg var ikke bare en almindelig kirkegænger. Jeg var en del af deres fællesskab, deres familie.

De var altid glade for at se mig og spurgte ind til mig. Jeg fik nye venskaber, og jeg følte mig virkelig elsket og værdsat – ikke for noget jeg havde gjort, jeg var jo bare mødt op,« understreger Nanna.

Ann Charlotte Nørremark
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen

